

SLOVENSKI GOSPODAR.

List ljudstvu v pouk in zabavo.

Izhaja vsak četrtek in velja s poštnino vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 4 K, za pol leta 2 K in za četrt leta 1 K. Naročnina za Nemčijo 5 K, za druge izvenavstrijske dežele 6 K. Kdor hodi sam ponj, plača na leto samo 3 K. Naročnina se pošilja na: Upravništvo „Slovenskega Gospodarja“ v Mariboru. — List se pošilja do odpovedi. — Deležniki „Kotoliškega tiskovnega društva“ dobivajo list brez posebne naročnine. — Posamezni listi stanejo 10 v. — Uredništvo: Koroška cesta št. 5. — Rokopisi se ne vračajo. — Upravništvo: Koroška cesta št. 5, vsprejema naročnino, inserate in reklamacije. — Za inserate se plačuje od enostopne petivrate za enkrat 15 v, za dvakrat 25 v, za trikrat 35 v. Za večkratne oglase primeren popust. Inserati se sprejemajo do srede popoldne. — Nezaprete reklamacije so poštnine proste.

Novi ministrski predsednik.

Poljski poslanci se niso hoteli sprizniti z volilno spremembo, kakor jo je predlagal ministrski predsednik Gauč, a ker brez Poljakov ni večine za volilno spremembo, za to je Gauč podal cesarju svojo ostavko ter prepustil nadaljno usodo volilno-pravnega vprašanja v Avstriji drugim rokam. Cesar je Gaučevo ostavko sprejel ter poslal tržaškega namestnika princa Hohenlohe, da prevzame namesto Gauča ministrsko predsedstvo.

Obmejni Slovenci ne bomo žalovali za Gaučem. Ni nam bil naklonjen, to je pokazal prvotni načrt vladnega volilnega reda, to se je videlo tudi sedaj pri spremembah, katere je hotel izvršiti na prvotni predlogi. Že s prvotnim načrtom je oškodoval nas Štajerce za dva mandata, koroške Slovence pa za en mandat, sedaj pri spremembah pa je hotel tudi primorskim Slovincem prizadeti občutljiv udarec, ne da bi popravil prej krivico, storjeno Štajercem in Korošcem. Gauč je namreč nameraval dati Italijanom na Goriškem in v Istri še en mandat, s čemur bi zgubili Jugoslovani dva gotova uda za delegacije.

Sedaj prevzame posle za Gaučem dosežanji namestnik tržaški princ Hohenlohe. Mož izbaja iz strogo nemške rodovine, za to nam ni treba čakati še le „dejanj“, ampak lahko že danes povemo, da bodo Nemci njegovemu sreču gotovo bližji nego mi Slovani. V Trstu si ni upal nastopiti proti izdajalskim italijanskim strankam in Slovencev ni poznal, kakor njegovi predniki ne. Da jih ni pritiskal, za to v kratki dobi njegovega namestništva ni bilo časa, sicer pa je tudi težko najti še mesta, kjer bi Slo-

venci ne bili „pritisnjeni“. Življensko vprašanje za tržaške Slovence je šolsko vprašanje, princ Hohenlohe se ni potrudil, da se uredi. Naši poslanci bodo torej storili dobro, da ne zaupajo novemu državnemu krmilarju, ampak stoje na straži za naša prava.

Državni zbor sedaj, ko se vrše spremembe v ministrstvu, nima sej, in se bo prihodnja seja naznanila pismenim potom. Gotovo je, da bo princ Hohenlohe moral nadaljevati težavno delo za volilno spremembo. To vprašanje je na dnevnem redu in z Gaučevim odstopom ni izgubilo nič na svoji nujnosti. Kako bo to težavno nalogo skusal rešiti, se ne ve. Splošno se pa sodi, da se ne uda nasprotnikom splošne in enake volilne pravice. Znan je baje že dolgo kot vnet pristaš splošne in enake volilne pravice, in cesar je hotel z njegovim imenovanjem pokazati, da volilna sprememba v kljub Gaučevemu odstopu ni postavljena pod mizo.

Politični ogled.

Novi avstrijski ministrski predsednik princ Hohenlohe je sorazmerno še mlad. Rojen je bil na Dunaju l. 1864, je torej star 42 let. Njegov oče je bil višji cesarjev dvorni upravnik. Svoje študije je izvršil na Dunaju. Princ Hohenlohe je vstopil l. januarja 1888 za konceptnega praktikanta pri solnograški deželni vladi, od koder je bil premeščen k praškemu namestništvu in sicer h glavarstvu v Smičov, l. 1894 so mu pa poverili vodstvo c. kr. okrajnega glavarstva v Topljicah, kjer si je pridobil vse prebivalstvo. V neki stavki je s finim nastopom poravnal nasprotstva med delodajalci in delavci. Ko so pozvali Hohenloha za uradnika v ministrstvo za notranje zadeve, mu je priredilo prebivalstvo prisrčne ovacije. V ministrstvu za notranje

zadeve je vodil princ Hohenlohe industrijski oddelek, pripadal je tudi delavskemu svetu. L. 1900 je prevzel poročilo o Štajerski in Tirolski. Princ Hohenlohe je bil imenovan l. 1903 za deželnega predsednika v Bukovini, kjer se je odlikoval z nepristranostjo in je bil splošno priljubljen. Po njegovi zaslugi so se vršile bukovinske deželnozbornske volitve mirno, dasi so bile okoliščine težavne. Ko je odstopil l. 1904 tržaški namestnik grof Goess, je cesar imenoval princa za tržaškega namestnika.

Bivši minister Kindinger, ki je bil pod ministrskim predsednikom Claryjem pravosodni minister, je umrl. On je bil isti minister, kateri je preklical Čehom ugodne Badenijeve jezikovne narredbe.

Slovenska ljudska stranka je priredila zadnjo nedeljo dne 29. aprila javen shod v Ljubljani, na katerem je govoril dr. Šusteršič tudi o znani „prodaji Štajercev in Korošcev“ v vladni volilni predlogi za državni zbor. Govoril je: Pravijo nam: Dobro, za Kranjsko ste dosegli 11 mandatov, zato ste pa bili zadovoljni, da dobe štajerski Slovenci samo šest mandatov in koroški Slovenci samo en mandat. Debeli laž je, da bi bili mi kdaj izrekli svojo zadovoljnost s tem prikrajšanjem Štajercev in Korošcev! Za Kranjsko smo dosegli 11 mandatov, to je istina. In vprašamo vas, ali ni bila moja dolžnost kot kranjski poslanec skrbeti, da Kranjska ni prikrajšana? (Klici: Tako je!) Ali sem jaz imel pravico, prodati koristi kranjske dežele in kranjskih Slovencev? (Klici: Ne!) Ali je bila to moja pravica, ali je bila moja dolžnost reči: Z zadovoljen sem, če dobimo kranjski Slovenci samo 10 ali 9 ali 8 poslancev? (Klici: Ne!) Ali bi ne bilo to nekaj nečuvnega, ako bi bili izdali kranjske koristi? (Pritrjevanje.) Da, nekaj nečuvnega, in torej je bilo samo ob sebi umevno, da smo za Kranjsko zahtevali 11 mandatov, torej toliko, kakor jih ima Kranjska sedaj, in sicer 11 izključno slovenskih mandatov. (Živabno pritrdjevanje.) Torej to je bilo popolnoma prav! Kar se tiče Štajerske in

LISTEK.

Vrba.

(Prasto poslovenjeno.)

Mladi Peter je stal na travniku za očetovim mlinom. Bila je še zgodnja pomlad, in tudi on sam je bil še jako mlad. V roki je držal vejico vrbe. Urezal si jo je bil pred par minutami ob potoku. Kar zasliši ropotanje voza po cesti. Močilnikar se je peljal mimo. Peter je postal čudno nemiren in vtaknil je vejico globoko v zemljo.

Še je držal v roki vršiček vejice in gledal za Agato. Oče jo je peljal v samostan, daleč daleč tam nekje za hribi, da bi se tam navzela omike in olike. Strašno hudo je bilo mlademu Petru pri sreču. Ker je bil še tako mlad, je lahko jokal, in jokal je počeno. Pozabil je na vrbo.

Vejica pa se je ukoreninila, pognala, ozelenela. Mlada vrba tu ni bila nikomur na potu, in zato jo je oče pustil rasti. Dejal je, da se bo časoma razrastla v drevo. Oče je že vedel, kako je to, in Peter mu je verjel.

Peter je ljubil mlado vrbo. Pogosto je stal poleg nje, gledal tja na cesto in preko onih hribov v sinjo daljavo. Mislil je na samostan, čeprav ni vedel, kaj je to, mislil je na lepo deklico, ki sedi tam pri kujigah ter je od dne do dne modrejša in pobožnejša, a on je ostal in ostane neumni, neotesani Peter, ki ni vedel družega, kakor da mu je vselej tesno pri sreču, kadar misli na samostan in na deklico v njem.

Prešli ste dve leti in prišla je nazaj. Sedemnajst let je imela, devetnajst Peter.

Spočetka jo je gledal, kakor kako tujko. Če jo je srečal, ga je kar peklo srce, a ta ogenj mu je bil neprijeten, težil in dušil ga je ta plameč. Zdelo se mu je, da ni več za med kmete in med te vaške hišice, in zato tudi ni več pripravna zanj. Kadar je bil sam, se je kregal z njo in se ji odrekel spet in spet. Pa samo zato, ker je bila bolj olkana in izobražena, kakor on. Včasih se je hudoval nad vsem, kar je lepo in fino, potem je pa spet na tihem proklinjal vse roboto in neotesano. Vsa njena obleka mu je bila prelepa, a vsa njegova, tudi prazoična, pregrda. In ko se je tako razjezil nad njo in dejal sam pri sebi, da ni zanj in da je ne mara, je šel dol po cesti in slučajno mimo Močilnikarjeve hiše, pa se je slučajno ozrl in pogledal, ali ni morebiti pri oknu ali pa na vrtu.

Tako se mu je godilo celo pomlad. Često je bil kar sam iz sebe. Pa prišel je kresni večer. Kresovi so goreli in žareli vsepovsod na okrog po gričih in hribih. Ljudje iz vasi pa so prišli na travnik za mlinom Petrovega očeta in so prinesli raket in žabic in družega umetnega ognja. Zakurili so velik kres.

Kmalu je bilo vse veselo in razčiljeno. Tudi Močilnikar in Agata sta prišla. Kres je gorel prav na nasprotnem koncu, kjer je bila zasajena mlada vrba. Krog kresa so stali ljudje v velikem polkrogu. Le Agata se je sprehajala semintja. Pridruži se ji Peter in ji prijazno reče, da bi ji rad nekaj pokazal.

In povedel jo je k mladi vrbi. Sapa mu je zastajala in besede so se mu klale, ko je nerodno pripovedoval, kedaj da je zasadil drevesce, in da je

vedno mislil na njo, kadar je vrbo videl. In videl jo je vsaj po enkrat na dan!

Toplo je bilo in večer nekako mehak, prijeten vonj se je razširil nad okolico. Veselo so poskakovali plameni kresa in prasketali, in ž njimi je kakor za stavo skakala vaška otročad ter kričala. Sedaj pa sedaj se je z glasnim sikanjem vzdignila raketa, kričanje je ponehalo, krepko je počila raketa, in kvišku obrnjene oči so videle le še par nizdoli padajočih iskric.

Agata je sanjavo gledala vrbo, potem pogledala Petra. Prijazen je bil nje pogled, a da bi Petra razumela, se ji ni bralo iz oči.

Kar zgrabi Peter nje roko in v pretrganih stavih reče:

„Veš zakaj? Zato — ker — sem ti tako dober — Agata — tako zelo dober — in ko pridem — od vojakov — boš moja žena — če boš hotela —“

Plašna, skromna, priprosta deklica se ustraši. Izvije se mu in pravi:

„Peter — Peter — ne — kaj tacega — jaz — jaz — ni prav od tebe!“

In vrnila se je k ognju. Peter pa se je zdel samemu sebi kakor hudodelnik, ki se je hitro lotil svojega dela, a so ga ravno tako hitro zasačili. Nem je obstal in ni vedel, kaj bi storil, niti kaj se mu je zgodilo. Polagoma pa se je zavedel in polasti se ga grozna jeza.

Srdito zgrabi mlado vrbo. Izruval jo bo pa nesel tja in jo vrget v ogenj, da bo ona videla in vedela.

Pa vrba je pognala močne korenine in se ni dala izruvati. Osrmočen se je aplazil daleč proč in sedel v travo. Šele, ko so odšli vsi ljudje, se je

Koroške smo veskozi brez izjeme vsi in ravno jaz v prvi vrsti zahtevali, da se da štajerskim Slovence 8 mandatov in koroškim Slovence 2 mandata. Če nismo vsega dosegli, kar smo zahtevali, za božjo voljo, ali sem jaz vsega mogoč? (Življna veselost.) Vsaj je "Slovenski Narod" vendar sam pisal, da me na Dunaju noben pes ne pogleda več in človek, katerega na Dunaju noben pes ne pogleda, (smeh) ta naj bo močnejši, kakor vsi nemški poslanci skupaj, kar jih je v celi državi, močnejši, kakor vlada, močnejši morebiti še kot cesar? (Smeje.) Ali ni to prenemno!? (Klici: Prenemno!) Položaj je čisto enostaven. Na Štajerskem in Koroškem si nasprotujejo interesi (težnje) Slovencev najneposredneje z interesi najmočnejše nemške stranke, to je nemške ljudske stranke, na katere čela stoji znani dr. Derschatta, eden najbolj spretnih politikov, ki je že večkrat imenovan bil kot bodoči minister, in mogoče je, da ga že drugi teden "pozdravimo" kot ministra. Torej vidite, tukaj, na Štajerskem in Koroškem so interesi Slovencev v neposrednem nasprotju z najmočnejšo nemško stranko in naravno je, da je nemška ljudska stranka priskala z vso močjo na to, da bi se Slovenci kolikor mogoče ob steno pritisnili na Štajerskem in Koroškem in to se je žalibog nemški ljudski stranki v kljub odločnim ugovorom in odločnim protestom celo posrečilo. Štajerski Slovenci dobijo le 6 mandatov — še vedno dva mandata več, kakor imajo sedaj. Nemška ljudska stranka jim je celo hotela priznati samo pet mandatov, a dobili so vendar enega več, kakor se jih je hotelo pripoznati — na Koroškem pa, kjer so še veliko huje prikrajsani, dobe Slovenci samo en mandat, med tem, ko se je ostali del slovenskega ozemlja raztrgal na kose in se ti slovenski kosi priklopili pretežno nemškim voličnim okrajem. Mi to iz srca obzalujemo, ali če kdo trdi, da sem temu kriv jaz, ga tukaj javno imenujem čisto navadnega lažnika in obrekovalca. (Odobranje.)

Organizacija katoličanov na Angleškem. Vplivni angleški katoličani so izdelali že načrt za novo katoliško socialno stranko na Angleškem. Načrt obsega sledeče točke: 1. organizacija vseh katoličanov v medsebojno korist, 2. odprava stazovskih razlik med katoličani, 3. agitacija za obstoj katoliške delavske organizacije, 4. boj proti pozknušom prisiliti katoliške delavce, da pristopajo protikatoliškim zvezam, 5. nameščenje neodvisnih strokovnih uradnikov, 6. ustanovitev ljudskih pisarn za katoličane in gospodarske katoliške zveze.

Razne novice.

* **Duhovske vesti.** Župnijski izpit delajo č. gg. kaplani: Jožef Trafenik, Hajdina; Vid Janžekovič, Sv. Jakob v Slov. gor.; Ivan Kansky, Sv. Lovrenc v Slov. gor.; Janez Lorbek, Griže; Martin Roškar, Sv. Barbara v Halozah; Franc Adlasnik, Sobota; Jožef Florjančič, Sv. Jurij ob Taboru; Henrik Hrašovec, Pernice; Jakob

napotil domu. In obsedel je na stopnicah pred mlinom. Tam na desni je žarelo nekaj oglja kakor kresnice, na levi je stala vrba, videl je ni, a vedel je, kje je, tam v vazi pa so ugašale luči druga za drugo. Sam je bil in zazeblo ga je v kresni noči.

Predno je odšel Peter k vojakom, sta se z Agato spet sprizajnila. Govorila sicer o tem nista prav nič; a on je dobro vedel in videl in čutil, da ni več huda nanj.

Kako rad bi bil seboj vzela kak spominek od nje! Pa — bodoči vojak — ni imel toliko poguma, da bi jo bil poprosil.

Pa je šel k mladi vrbi in ji odrezal vršček. Tisto malo lesa je porabil kaj modro. Napravil je dva daljša in en krajši klinček. Dva daljša klinčka je vtaknil tako vkup, da sta se stikala na enem koncu v spičastem kotu, počez je položil krajši klinček, vse to zbil vkup z malimi žebeljčki in imel je lepo pravilno črko A. To naj bi pomenilo „Agata“.

Ta spominek je vzela seboj in ga zaprl v svojo omarico v vojašnici. Nikomur ni o tem niti najmanj znil, niti edinemu prijatelju ne, ki ga je bil dobil med tovariši-vojaki.

Kadar je bil prav do grla sit tega življenja in čez vse naveličan vojaškega stanu, kadar so se mu studili tovariši in se je bal predstojnikov, vzela je črko A iz omarice.

Popolnoma suh je že bil les, a dišal je še vedno tako prijetno. Saj je dišal po domu!

In enkrat, ko je bil preveč pil s tovariši in potem plesal z raznovrstnimi deklinami po raznih

Krajne, Sv. Križ tik Slatine; Anton Kovačič, duhovnik v začasnem pokoju; Gregor Potokar, Št. Janž na Drav. polju; Frid. Volčič, Slivnica; Jožef Panič, Sv. Ana na Krempergu.

* **Sv. birma oziroma kanonična vizitacija.** Sv. birmo bodo delili premilostljivi knezoškof letos v sledečih farah: dekanija Maribor levi breg Drave: 24. maja pri Sv. Petru pod Mariborom, 27. maja pri Sv. Barbari pri Mariboru, 31. maja samo kanonična vizitacija v predmestni fari pri Sv. Mariji v Mariboru, 3. junija v stolni in mestni župniji Maribor, 4. junija v Selnici, 5. junija pri Sv. Marjeti ob Pesnici, 10. junija v Kamnici; v dekaniji Šmarje: 17. junija v Šmarju, 18. junija v Šladkigori, 19. junija v Žibiki, 20. junija pri Sv. Štefanu pri Zusmu, 21. junija v Slivnici, 22. junija v Ponikvi, 23. junija v Dramlajah, 24. junija pri Sv. Juriju ob juž. žel.; v dekaniji Celje: 1. julija v mestni župni cerkvi v Celju, 2. julija v podružnici Marije Vnebovzeta v Celju, 3. julija v Petrovčah, 4. julija v Grižah, 5. julija v Polzeli; v dekaniji Braslovče: 6. julija blagoslovljenje altara in 7. julija sv. birma na Vranskem, 8. julija v Braslovčah, 9. julija v Št. Juriju ob Taboru, 10. julija v Št. Pavlu pri Preboldu, 11. julija pri Sv. Martinu ob Paki.

* **Poštni uradniki na deželi** hočejo štrajkati, če se jim ne zboljša njih plača, tako poročajo nekateri listi.

Mariborski okraj.

m Slovensko društvo vabi na občni zbor, ki se bo vršil dne 13. maja ob 3. popoldne v Narodnem domu v Mariboru. Ob tej priliki bosta poročala gg. državni poslanec F. Robič o političnem položaju, deželni poslanec I. Roškar pa o delovanju slovenskih poslancev v deželni zboru.

m Maribor. S tiralnico išče mariborsko okrajno sodišče 26 letnega kovača Vida Vengušt iz Celja, ker je obtožen zaradi javnega nasilstva.

m Hoče. Dne 27. je iz osebne vlaka, ki vozi okoli 5. ure popoldne, padel 21. letnemu Matiji Ejlecu klobuk. Skočil je za njim ter tako nesrečno padel, da je dobil na glavi in na rokah hude poškodbe. Čuvaj, ki ga je opazil, je vlak ustavil. Ranjenega so spavili v vlak in ga pri prihodu v Maribor dali prepeljati v bolnišnico, ker mu je bilo vedno huje.

m Fram. Nadučitelj g. Franca Pirkmajerja je imenovala občina za svojega častnega občana.

m Orehova vas. V Orehovi vasi so 26. aprila pri občinskih volitvah v I. in III. razredu zmagali Slovenci sijajno. Naskok nemške stranke bil je grozovit. Vse mladenosti naših in 3 izdajalcev so zmagali v II. razredu pristaši štajerske stranke, za katero stranko si je Martin Sušec in krčmar Primetz zaslužil red črnega nemškega orla.

m Častni občani v Poljčanah. Občinski zastop v Poljčanah je imenoval sledeče častne ob-

gostilnih, se je razjokal samega sramu in kesanja, ko je v omarici zagledal črko A.

Poročni dan bo čez tri dni. Zadnje nedeljo je bil v tretjič bral gospod župnik raz leco: „Zakrament sv. zakona želita prejeti ženin Peter . . . sin mlinarja Petra . . . ter nevesta Agata Močilnikarjeva itd.“ In Peter je hotel na vsak način, naj ima Agata poročni venec iz vrbinih listov. No, to jo je skupil pri stari Močilnikarici! „Mirtin venec bo imela, kakor vsako drugo pošteno dekle! Če mu ni všeč pa naj . . .“ Peter je brž odnehal in umolknil.

Ko je pa naročil v bližnjem mestu šopek za nevesto, je poslal s pismom vred v mali škatlji vrtnarju tri vrbine mladike, ki jih je bil sam urezal; poveže naj jih v vrh šopka. In tako je bilo.

Mlada njegova žena je odslej ljubila vrbo na travniku prav kakor doslej Peter. Oba sta večkrat rekla: vrba je nama drevo življenja.

Čez nekaj časa je Peter spet rezal šibe, in dosti mu jih je dala vrba, kajti košata in široka je postala. To butarico šib je nesel staremu Matiji tam koncem vasi. Stari Matija je namreč pletel košare in druge take in enake reči. Peter je dejal, naj mu napravi malo košarico.

„Ali ravno iz teh šib?“ vpraša Matija.

„Ravno iz teh“, reče Peter.

Košarica je bila gotova in Peter jo pokaže ženi ter pravi: „Kadar boš prihranila in izkúpila en srebrenjak, deni ga v to košarico. Ravno tako bom tudi jaz delal.“

čane: dr. Urban Lemež, odvetnik v Slov. Bistrici, Peter Novak, veleposest. ravnotam, Fran Mlakar, veleposestnik v Laporji, in Ivan Štumpf, posestnik v Kovači. Vsi imenovani so za narodni in gospodarski napredek slovenjebistriškega okraja velezaslužni. Poljčanski nemškutarji se zaradi teh imenovanj silno jeze, zlasti ker so ti častni občani volili v prvem razredu, katerega so nemškutarji hoteli vzeti Slovence. Poljčane ostanejo v vseh treh razredih slovenske!

m Oplotnica. Vtopil se je 26. m. m. Blaž Kokol, prejšnji župan oplotniški in sedanji svetovalec. Na potu iz Konjic pri domu je najbrž padel v potok, ob katerem vodi pot, in se zadušil.

m Slovenska Bistrica. Pri naboru je bilo vsega skupaj 389 fantov, od teh je sposobnih za vojaški stan 78.

m Izlet na Boč priredi Podravska podružnica v nedeljo dne 6. maja. Odbod iz Poljčan ob 8. uri zjutraj čez Sv. Miklavž. Z Boča pojdejo izletniki v Studence, kjer se sklence, kako naj se koča na Boču prenaredi oziroma popravi.

m Sv. Anton v Slov. gor. Mladeniška zveza si je ustanovila v pretekli zimi tamburaški zbor, kateri šteje petnajst članov. Vaje se vršijo prav pridno in ne smejo prenehati, dokler ne pojde gladko pogrebni marš nemčurjev, pa naj „Štajerc“ naproti reglja ali laja!

m Št. Ilj v Slov. gor. Iz nemške kobača se je že zopet poslovil gostilničar. Ne vemo, ali je v tem kratkem času tako bogat postal, da lahko živi kot zasebnik, ali mu je pa tako hudo šlo, da je moral drugod iskati zaslužka. Sedaj bode imela „Kelerei-genosenshaft“ samo gostilno. Vsak dan bo drugi odbornik gostilničarja „špila“. Tudi mesarji bodo sami skrbovali. Za mesarja bo pa nemara g. Helcl. Ker tudi sedaj ne bo šla gostilna, kljub bobnanju Marburgerce, smo radovedni, kako dolgo bo imela „Genosenshaft“ to v lastni oskrbi. In kaj bo potem? Potem pa naj kobačo prodajo Slovence, kakor smo že enkrat predlagali.

m Dvojezični napisi. Okrajni zastop Sv. Lenart v Slovenskih goricah na Štajerskem je poslal drž. poslancu Robiču prošnje, naj bi se pri poštini uradih Sv. Lenart, Sv. Jurij, Sv. Ana in Sv. Barbara napravili poleg nemških tudi slovenski napisi. Za dvojezični napis v St. Lenartu so prosili: Okr. zastop, župnijska urada Sv. Lenart in Sv. Rupert, okr. hranilnica in posojilnica, notar Stupica in odvetnik dr. Leščnik, vsi v St. Lenartu, obč. zastopi Gočova, Spod. Voličina in Selce, kr. šol. svet in šol. vodstvo v St. Rupertu. Za dvojezični poštini napis pri Sv. Juriju: Obč. uradi Malna, Žitnice, Jurovski dol in Partinje, kr. šol. svet in šolsko vodstvo v St. Juriju. Za dvojezični napis pri Sv. Barbari: Tamošnji župnijski urad, kr. šol. svet in šol. vodstvo, obč. uradi Korena, Žikarce, Rogoznica in Jablanec. Za dvojezični napis pri Sv. Ani: Tamošnji župnijski urad ter obč. zastopi: Ledinek, Žice, Kremberg in Gor. Ročica. Vse te prošnje je posl. Robič izročil s priporočilom trgovskemu ministru. Ker v vseh imenovanih krajih in občinah

In prvi srebrenjak v košarici ni ostal dolgo sam. Kmalu so mu sledili bolj ali manj svetli tovariši. Ko je bila košarica polna, je Peter stresel srebrenjake v vrečico ter šel z njo v mesto. Domu je prinesel bankovcev. In košarica je bila večkrat na leto tako polna.

Mladi Peter je postal naenkrat stari Peter; kajti dobili so novega mladega Petra. To je bil kaj zal fantiček; zdravje mu je dal oče, lepota mati, a vesela, razposajena duša je bila prav samolastno njegova, nihče roditeljev mu je ni dal.

Mnogokrat je preslišal mlinar, da kamni teko, ne da bi se med nje vsipalo zrnje. Prazno so mleli. Igrala sta se z dečkom in norela semtertje po travniku za mlinom. Najraje sta sedela oče in sin pri vrbi. Če je hotel mladi Peter piščalko, precej mu jo je naredil stari Peter, in če si je poželed biča, takoj ga je dobil. Stari Peter je znal z vrbe vse dobiti in narediti.

Mladi Peter je imel silno živo, bujno domišljijo. Vedno je kopal zaklade in rabil je pri tem staro, praluknjano železno žlico. Seveda ni ničesar našel. Zato je pa stari Peter včasih zakopal kako desetico pri vrbi. In deček je našel denar, pa ga brž nesel vaškemu kramarju.

Stari Peter je imel s svojim sinčkom mnogo veselja in zabave, pa tudi mnogo britkih ur mu je napravil. Kako pogosto je bil trmast, uporen in kljubljiv ta na videz tako priden deček! In to je očeta bolelo in skrbelo. Včasih je hotel oče že urezati pošteno šibo z vrbe, da bi ukrotil malega divjaka, pa ko je segal po nož in ga odpiral, postalo mu je žal — vrbe. (Konec prihodnj.)